

СТАРМАЛИ

ЛМСТ ЗА ЗБИЉАЊЕ ШТАЛЕ И Т. Д.

Година V.

У Новом Саду, 31. марта 1882.

Бр. 9.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Währingerstrasse 9.) — Претплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

ЦРВЕНА ЈАЈА.

Европском миру.

Ово јаје нека види
Цела Еуропа;
Првено је, није бело,
И остаће тако цело,
Док се — не расцона.

Нашој отаџбини.

Овај дарак, де прими га!
Знам да нећеш појести га,
Ниси гладна, ти си сита
— Дефицита.

Патницима.

Вама с' не сме ништа дати,
Баш ни једно јаје;
„Христо васкрес!“ то је страшна
Реч за полицаје.

Г. А.

Ово јаје ја бих теби
Поднео за ручак. —
Само кад бих, баш за цело
Знао — да је муњак.

Омладини (у ужем смислу).

Ко има првенство?
Квочка или јаје
О томе се може диспутати дуго;
А међу тим — зле нам коби! —
Неко трећи појео би
И једно и друго.

Државном тужиоцу.

Баш је чисто ово јаје,

Наш közvádlo bacsí!
Ал већ ти ћеш и у њему
Знати длаку наћи.

Несрећнику.

Несрећнику, заблуднику
Није мрети било лако.
Ал се теши да ј' бар семе
Посејо опако.
За то њему за душу
„Стармали“ принаша
И раздаје просјацима,
Неколко то-јаша.

Некима.

Кад с' потроши ово јаје,
Бади ће се празна љуска.
Тај вам символ ево даје,
Са поздравом, моја гуска.

Једном српчету.

Видиш ли ти ово јаје,
Моје Српче мило!
Из њега би пиле било,
— Да се није обарило.
(С обарења тог прерада
Нит' је пиле, нит' кајгана).

Без адресе.

Да се ово јаје
Претвори у кам
Ја бих наш'о Давида,
Кома да га дам.
А — штоно велите —
Можда би и сам

Потрефио голијата,
— Јер га добро знам.

Неком те неком.

Ја већ добро провидим
Твојих жеља тајну:
Ти би вол'о добити
Таковску колајну.
Таковска се колајна
Такима не даје, —
Место тога ево ти.
Шаренкасто јаје;
„Стармали“ ти шаље то
Са натписом: *тако во.*

Нашим претплатницима.

Ев' и вама, мили моји,
Сваком једно лепо јаје,
А на њему и то стоји:
Прва четврт истекла је.

Шетња по Новом Саду.

CVII.

Богме је то заиста *страсна* недеља била! У *понедељак* читамо да је банкротирала панчевачка штедионица; у *уторак* да су позатварани неки управљачи „Прве српске банке“ у Београду; у *среду* се обновно скандал на хрватском сабору; у *четвртак* излази нова листа убијених и рањених у Кривошијама;

ПОДЛИСТАК.

А п р и л и л и.

Ма како да је уранило пролеће, ипак зато, кад дође први април, сваки човек мало зебе (да се од њега ненаправи каква хумореска.)

Узео сам књигу вечности, метнуо сам је на налоне садашњости, и преврнуо сам неколико листи. Каквих вам ту имена није било! — Хеј незахвално потомство! У овој књижевности, међу толиким људима који се прославили својим крепостима и слабостима, зар није било скромна местанца за име негдашњег учитеља Ђорђа.

Па ко је био тај учитељ Ђорђе?

О, људи, људи, знате за Хајнриха IV., који је босишао да се поклати папи, — знате за Дијогена, који је седео у буру; — знате за Навугадоносора цара Вавилонска, који је пасео траву, — а не знате за учитеља Ђорђа.

Тај вам није учио ни клете школе, па за то је ипак кадар био да препарандију прескочи, и тим истим скоком да скочи чак у Панчево, где га примише за учитеља, или као што се онда казало: „дјетонаставника“.

Ко га је год познавао, свакога је „фрапирао“ својом пријатношћу. За унтерхалтунг, његова позитивна била је „етонап“. Савијао се као „федер“, био је горд као кринолин, а уздржљив као „мидер“.

И после 50 година, кад је већ стекао нешто (т. ј. право на пензију) није се он ни за длаку променуо. Ис-

у *и* *е* *т* *а* *к* да хоће мађарског бившег жупана и великог дефрауданта Пауса да пусте на слободну ногу; у *суботу* да је у Пакшу изгорело преко 200 кућа а у *недељу* да је опет једно туце листова београдских забрањено за Аустрију; и срећа, што недеља има само седам дана, иначе кад би осим четвртка, петка и т. д. било још каквог осмотка, деветка, десетка и т. д. онда би и у те дане читали тако исто „савидателне“ и „сарушителне“ новости, које се само са златном бурмом сравнити могу, јер *немају краја*.

Но после *страсне* недеље, долази као што нас календари и првена јаја уверавају — *ускрс*, празник весеља и радости, кад дакле све невоље и све шпаркасе *престају*; кад је *крај* несрећама и дефраудираним повдцу; кад је опште *веселе* у до земље изгорелим кућама и на хрватском сабору; кад се допушта београдским листовима и Чивутима да могу по вољи у *Аустрију* *прелазити* и по њој се ширити; кад ће пољско цвеће и убијени војници у Кривошијама *оживети* — на кратко, настало је време опште среће и берићета — за Чивуте и штајер-егзекуторе.

За поједине породице пак настају такође нове радости, јер чим *ускрс* прође, већ се појављују поједина кућевна удовољства, а мужевима већ унапред срце игра од нестрпљења, кад ће им мила женица изићи са предлогом и жељом, да иде у *илице*, а муж, који је целе зиме имао каде да спрема трошак ради тога, или бар имао каде да спреми који бланкет од вексле, уздише од нестрпљења, кад ће стидљива и штедљива женица навестити мужићу свом тај радосни предлог свој, па да се већ једанпут пређе на саму ствар.

тина мало је огуравио, — ал то је било од многог савијања. На чело му се набрало баш толико бора, колико је љубазница негда имао. Али срце му је ипак за то остало добро, баш као што му је и стомак и апетит увек добар остао.

Онај мршави стас му се отегао као гладна година, или као какав карловачки благодјејанац во времена поста. Ово упоређење није баш са свим сретно, јер он је остао во вјеки таква, а гладна година дође па и прође, а ни пост не траје дуже од по године... Дакле да даље не дужим, јер ако га ставем дужити, истегнуће се до неба, за то ћу ипак да вам почнем причати.

I.

Било је то у слоб. кр. граду Панчеву у оно време, кад је у граници био капетан мали бог, а за капетаном су тако долазили писарчићи, већа и мања, ситнија и крупнија господа, као силе небесне (али ипак за то беснујуће), — а осим тога све остало било је трице и кучине. Било је то у оно доба кад су се батине делиле пред варошком кућом, као ораси на божић. Број 25 могао је свако често и без сецовања потревити и извући. Цијунг је био сваки дан.

Сад вам је у Панчеву са свим другчије. Али како је — то не спада у хумореску, од тога би се нешто озбиљно могло написати.

Ту вам је дакле Ђорђе био учитељ и велико ништа у великом атому онога што се такође звало ништа. То вам је био учитељ, — залуд ћете га данас тражити по

Друга кућевна радост, што нам таки после ускреса вастуна, то је *сеоба* у други стан, јер нам је стари обично „квиндигован“ или што имамо много деце са рупирају кућу, или што неуредно плаћамо киррију. А има ли већега уживања на свету од сеобе у нов квартал? Та сви кревети, слике у рамовима, корита, пљуваонице, орманови, ћилимови, који се већ три године са свога места покретали и пајали нису, сад ће се дизати из своје летаргије и правити мало гимнастике, што ће и за њихове цигерице без сумње бити здраво и поспешно, а човек не треба да је себичан, па да се само за своје здравље брине, него треба н. пр. и *кревет* да је *здрав* (то и лекари препоручују; и *слике* треба да имају здраву и лепу *боју* (то и критичари захтевају); и *корито* треба чешће да гимнастише (то ишту и правила за домаћице); а и *пљуваонице* треба да живе и да трају (а богме као што знате, у нечистим и нездравим собама *нема их*, јер им ту не годи.)

Трећа, четврта . . . и деведесета радост, којима се можемо одмах после ускреса надати, јер су ретко које године изостале — то су *позни мразеви*, *лед и туча*, *дунавске поплаве*, *опадање претилатника на листове* (јер се свет *развије* по илицама, по салашима и по *мњењу*), и т. д. Да су *мразеви* нужни, то знају и Чивути, јер су по њихов *мир* телесни поспешни; *лед и туча* имају то добро својство, да увек иду једно с другим: н. пр. кад дозову лекара после какве *туче*, он одмах тражи *леда*; *дунавска поплава* је такође пужна, јер да она не дође, не би се варошка господа никад сетила да у своје време

свом орсагу, нећете га наћи, — јер је већ умр'о. Па какав је појац био! Само се неколико пута накашље пишне, се за огрлицу, као вештаци за „Zauberstock“ — па онда чудество, јестество, — тога гласа, те вештине, тих трила (управо триливила) — то вам ја нисам кадар описати.

Али сиротан, доста пута је нагабусио. Свако ти је волео да се њиме нашали; а кад дође први април. . .

Е баш добро, — кад дође први април, — сад ћу вам причати.

Елем седи учитељ Ђорђе у својој соби, пред њим нека грднакњижурина, а наочари на свом месту, т. ј. на носу. Сад баца књигу и дубоко уздахну, — колико метара? то вам не могу казати, јер се онда леђа и рифом могла измерити. Сетио се да данас је први април, па се бојао да опет не нагабуси.

Истина не мора бити баш први април, може човек (особито ако је учитељ) и други који пут да наседне, као н. пр. учитељ Пера са „отменим светом“, и т. д. и т. д.

Сећао се учитељ Ђорђе, како су га лане првога априла преварили. Сећао се, како је насео преклане, тога истог дана Сећао се и наклањског првог априла, и можда би још више априла навизао на бројаницу сећања свог, да није баш у тај мах неко куцнуо на вратима.

„Херајн!“

Врата се отворише, уђе унутра човек, за кога он зна да је негда био манастирски кочијаш. У руци му бич са држаљетом, а на лицу нека кочијашка озбиљна звани-

варош долмама обграђују; а да је и *опадање претилатника* од преке потребе по наше листове, то се види из тога, што се пред сваку четврт листови отимају да буду све бољи и бољи, а да су они осигурани, онда тога не би било, него би н. пр. „Јавор“ доносио огласе на виноградине, што се у Жабљу издају под аренду; „Срп. илустроване новине“ доноси- ле би римског папу Леона XIII. и Сент Гален; „Хришћански весник“ би донео Штросмајерову окружницу; „Србадија“ би донела као премију карту кнежевине Хесен-Касла; „Школски лист“ би доносио бачванске песме; „Невен“ и „Голуб“ димаове и Пол де-Њокове романе и т. д. а публика би плаћала и ако не би читала, а она би бар завијала у њих маџун и лепила њима прозоре.

Него како свака публика воли *промену*, то би можда добро било, да наши листови промену улогу, те да доносе друкчији садржај него до сада. — На пример, како би било, кад би „Застава“ од сада доносила коњичке скокове; „Звоно“ и „Рад“ београдски духовне беседе и еванђелске приче; „Стармали“ надгробна слова; „Српска независност“ абердарове песме; „Просветни гласник“ извештаје о радњи друштва св. Јеролима; „Привреда“ да се претвори у журнал за моду; а „Пестер лојд“ да постане гласилом српске омладине.

Ја сам уверен да би та промена навукла листовима тим много већи број претилатника, јер публика је као мало дете, она воли све нове и нове играчке; нове и нове *боје*.

„Стармали“ се нада од својих 10.000 претилат-

чност. Обрисавши рукавом најпре десни, па онда леви брк, пљуцну па рече:

„Послао ме г. игуман из Вајловице, да му дођете данас на ручак.“

„На ручак? мене?!“

„А зар је то опет какво чудо?“

„Та оно знаш, ал ја и игуман се не возимо на једни коли.“

„Па ништа зато, има он троје, четворо, па можеш на којима хоћеш.“

„А да ти ниси како помео?“

„Ето ти га на; ја да пометем? Ал да, ево ти је послао и неко писмо.“

„Дражајши Георгије!“

Возбуђен согрешенијем, јаке ушних пред тобоју, молутја коленипиклоно, оирости мја согрешенија волнаја и неволнаја, па дођи с приуготовљеним трбувом и ненаситним благоутробјем на ручак код твога

игумена ЦРЊАНСКОГ.

Игуман није добро живио с учитељ Ђорђем, али код оваког писма није остало „флегматично“ благоутробије Ђорђија-јолдаша. Не верујем, да има човека који не би отишао на ручак, кад га позивају, и то још на калуђерски ручак! Заогрне ти бунду, што је још Марију Терезију запамтила, и коју је он и пролећем и летом и јесени и зимом носио. Та је бунда била на гласу. Нису морали Панчевци видити учитељ-Ђорђа, само ако су видели бунду —

ниба, да ће их бар половина бити за то, а да изрази своју жељу имаће сада најбољу прилику, јер је ово и онако последњи број листа за ову четврт, па при обнављању претплате може сваки слободно своје мњење исказати.

Дакле чујмо!

Аб.

Трвење због „анђелића“ на хрватском сабору.

Посланик Арнолд рекао је на хрватском сабору од речи до речи ово:

„Ми имадемо јоште у кући сестру, сестрицу, а — без замере такођер мужа жељну, жељну можда тим већма, што који тај пут свакакова крупна и на њезина леђа падне, да јој све „анђелићи“ певају, а одавле одет за нас трвења. Не би ли се сестре сложиле —“*)

Ја истина од овог свега не разумем ни речи, али видим, да је разговор о некој сестри; да кад коме која крупна на леђа падне, томе онда све „анђелићи“ певају; отуд долази за нас трвење и сестре би требале да се сложе.

Дакле, видите, да кадикад може човек и на хрватском сабору штогод научити!

Аб.

*) в. „Заставу“ бр. 47.

П у с л и ц е.

У Карловцу иште се од српског катихете да српским ђацима предаје катихизис немачким језиком. (Они ко

знали су да је у бунди још и једно створење — учитељ Ђорђе.

„Терај!“ викнуо је кочијашу, а кола одзврјаше пут Војловице.

II.

Пре но што дођоше до манастира у лепој шумици Војловичкој замоли кочијаш учитељ Ђорђа да сиђе, а он ће ту коње да напасе.

Ушао је у ходник, а пред њега нико да изађе. Хм, хм! кашљуца уча, ал унутри нико и не шумиња. Отвори врата и „триумфално“ уђе унутра.

„По . . . здрав . . . љајем!“ завапе ђаци, братија устаде, само игуман седи.

„Што је било, то ћемо заборавити“, поче уча.

„Аја“.

„Шта? Па што си ми онда писао ово писмо?“

„Писмо?! Како? Ко? Ја?“

„Та, да! Позвао си ме на ручак“.

„На ручак?“ грмну игуман, а братија од страха поникну.

„На ручак?!“ викнуше сенке уплашено . . .

И виде уча шта је с њиме, па сподоби бунду и излети напоље. Кад је дошао до кола, т. ј. до места, где је кола оставио, ал кола ни од корова.

Било му је као Фараону на црвеном мору, као синонима израиљевим у пустињи, као онима код Вавилонске куле . . .

Шта је знао? узеле бунду, па се пешке упути у Пан-

веле да кад ћемо *германизирати*, ако већемо под штаком *Германовом*).

„Пешт. Лојд“ има уводни чланак, који се почиње са питањем: „Где су чиновници већи угуреузи, у Москви? или у Петрограду? (Штета је лупати главу око тога, има тога зеља и ван Москве и ван Петрограда.)

Скупштина у Београду хтела је да она решава о новом жељезничком уговору. Али, као што новине јављају, — то ће се без скупштине решити а скупштини ће се само поднети *Бил.*

Из Београда јављају, да ће ова година бити берићетна. Усеви су тако порасли, да већ многи чиновници добивају *класе*.

„Турски Народ“ вели, да се са људима око „Заставе“ (које он бесним псима зове) не може друкчије борити него „*ножем и куршумом*.“ Међер ово је опасан човек. Добро би било, да га неколико салавармеђана са буцама у руци увек прате (особито ноћу, кад полиција спава), — да не би лудо туре, са ножем и кршумом, коме какво зло учинило.

Потврђује се глас, да је у Русији ухваћен онај опасни нихилиста Кобосов. (Само што то није Кобосов, него неки Богдановић).

чево. Чује где иза њега зазврташе кола, он се осврну и угледа проту.“

„Оче прото, утехо и избавленије моје! Нисам достојан да с тобом седнем, ја ћу ма и с кочијашем . . .“

„Бацио је бунду, и већ хтеде и сам да скочи, кад ал кола и опет одзврјаше . . .“

Тако прође први дан ал сутрашњи још и горе. Тек што је устао, ал ево ти његове колеге — господина Небригића.

„Зло и наопако!“

„Шта, шта?“

„Зло!“

„Та говорите једном“.

„Господи „биргермајстор“ нас позвао да „званично данас њему престанемо“ обоје мишљу и персоном.

„Шта наопако г. пургермајстор?“

„Да, да!“

„А зашто то?“

„Е, што нисмо били јуче у цркви.“

„Еј госпон Небригићу, то је зло, па бар да ми јету каква орација“.

„А Орације — маџарски песник?“

„Та не то, већ да се приуговорим, а, знам овако ћу му казати да, да, вапје високоблагородије, високодостојњејши, шепртљејши, ја готовјејши . . .“

„Та журите се!“

„Ха, бунду амо! Немаје, да, како ћу сад. Фрак, ци-

ним оком пазит' на стражаре.

Ћира. А ко је то бога ти био, што мал не упропасти грчког краља?

Спира. Та неки луд стражар, ил је био Ђорав, или кратковид, или са свим слеп, — елем доста тога, да он мал не уби свог краља.

Ћира. Е тако је, кад Грци не држе „Стармалог“. А добра би им опомена била она песма у прошлом броју, која вели: да треба буд-

Ћира. Еј мој брајко, кад мене је зло.

Спира. А шта је?

Ћира. Добило ми најмлађе дете фрас.

Спира. А од чега то?

Ћира. Уплашило се кад је видило једну слику у новом београдском листу „Српчегу“.

Спира. Уф, уф, уф човече. Али сам си крив, кад си се полакомио на „јефтин“ лист.

Ћира. Читаш ли ти, море, распру између др-а Владана и др-а Докића.

Спира. Не читам, јер у напред зна да ни један ни други немају право.

Ћира. А зашто да немају право?:

Спира. За то што се гложе, кад су и један и други кадри што много паметније радити.

линдер, пошу, штап, високоблагородије, господин пургермајстор, достојњејши, шепртљејши, можњејши . . .

И излеги напоље.

Дођоше већ и до врата господ' пургермајстора. Закуцаше и чуше „херајн!“

Сад се сташе гуркати ко ће напред.

„Дете ви сте старији!“

„О молим изволте!“

„А не не.“

„Изволте изволте!“

И јурнуше у један мах, сударише се као две кугле на билијару, одбише се и стадоше пред пургермајстором.

„Ваше високоблага . . . достојњејши, шепртљејши, можњејши . . .“

„Држите се, држите те“ рабрио га Небригић.

„А где сте ви јуче у цркви? грмну пургермајстор.

„Ми?“

„Да, ви?“

„Ми молим?“

„Да да!“

„Оно, ваше високоблагородије, достојњејши, можњејши, шепртљејши — ал ја нисам имао ципела.

Кад то зачу пургермајстор, а он одмах изгуби од своје „званичности“ једно парченце, на се слатко смејао.

Ни Небригић, ни учитељ Ђорђе не знадоше како се створише напољу.

„Аха, ал сам му рекао . . .“

„Та коме?“

Први април.

О *првом априлу* писано је већ толико, колико и о Бонтуовој жељезници, тако да је већ постало фад и да се већ сваки паметан човек ратосиља. *Први април* и *Бонту* већ нам уши парају. Тога *варања* и *за луду држања* већ смо сви сити (т. ј. априлског); многи бенасти и недотупавни људи дадоше се за нос вући (т. ј. од априла), а после им се цео свет смеје, јер види да немају мозга, што свакоме верују и наилазе му на лепак. Ал кад би повукли паралелу између првог априла и Бонтуа, нашли би велику разлику. Први април нема тако дубоког цџа као Бонту (овај мора бити да је какав попа). Иначе се они у многама и слажу: први април влада кратко време, па онда га нестане са попршта, а и Бонту је кратко време владао, па је и њега нестало, но као год што се први април опет временом врати на своје старо место, тако и Бонту оснива опет нову генералну Унију. Људи који су се лане дали од првог априла за нос вући, заборављају како их је он преварио, те му опет верују и улазе му у вигове, па тако се нада и Бонту, да ће се опет наћи људи, а аво не људи, а оно министара, који ће с њим склапати испод врбе какве уговоре.

Толико писање о овој отрцаној теми, (о отрцаном првом априлу и о отрцаном Бонтуу) толико нас једи, да нас је, што но веле, већ *изело живе*; да, да, и први април и Бонту су нас скоро рећи *изели живе*; *прогутали*. Али то њима неће ништа *шкодити*, ја знам људи, који су и *удицу прогутали*, па су опет

„Њему — г. пургермајстору“.

„Па шта сте му рекли?“

„Та рекао сам му да ће се све освртати“.

„Али шта сте му рекли?“

„Рекао сам му да немам ципела“.

„Хахаха!“ смејао се Небригић „богме сте му баш и рекли“.

Тек што уча сиђе доле, ал у авлији држи пандур неку стару бунду.

„Бунда! моја је, дај је амо!“

„Мо-мо-молим. По-по-посло го-господин прота. Он је на-на-нашао!“

„Та дај човече амо, то је моја бунда!“

„Мо-мо-молим, то-то-то је зва-зва-званично“.

Учи се срце цџа. Једва једном докаже пандуру да је бунда његова, да је он учитељ Ђорђе, и пандур попусти од своје званичне дужности, те даде учитељ Ђорђу.

У гостионицу код „Першуна“ скупља се сва „дилигенција“ Панчевачка.

Друге године после ових кобних дана у очи првога априла наздрављали су учитељ Ђорђу и његовим „страданијама“ и „кораблекрушенијама“.

Сад је учитељ Ђорђе знао и то, ко је све то учинио и можда би га позвао и на двобој, да је имао рукавица ил да је читао уча Перин „Отмен свет“.

А овако су место мачева борили се батаци, место крви — лило се вино, место трабанати било је доста веселе браће.

Курјачки.

остали живи, што код *риба* није случај, јер ове кад прогутају удицу, обично им је онда *крај*, а то ће с тога бити, што рибе *не говоре*, а људи, који прогутају удицу, баш онда *говоре* и *говоре*, *заузимају се*, и онда не само да им не дође *крај*, него им управо онда тек наступи почетак (мал' не рекох *почедак*).

Кад је о Бонтуу реч, морамо овде споменути, да се његовом послу многи радују. Да се жељезница гради кроз Бачку и Срем до *Зелуна*, за то се заузима сваки *Зелунац*; а да после кроз целу Србију иде до *Пирота*, за то се својски заузима сваки *Пироћанац*. И заиста нема сумње, да ће те жељезнице бити од *користи* по дотичне *Зелунице* и по дотичне *Пироћанце*.

Него лепа ствар, ја сам у наслову обећао, да ћу говорити о првом априлу, ал' ево ме перо однесе чак у Пирот. Дакле *преварио сам вас*. Ал немојте се срдити, првог априла је слободно варати, иначе пак све је цела истина (није шала) што „Стармали“ пише. Неки тврде да ни оно, што „Стари Домшиљан“ пише, да ни то није — шала.

Аб.

Априли, ли, ли!!!

Јестел чули ово шта је?

Отац Герман сад се каје,

Са свим друго има мњење —

Жељно тражи измирење —

У заборав све што би . . .

Априли, ли, ли!!!

„Турски народ“ сад се брине,

Да промене своје име,

Да с' окане мрске лажи —

Уредника другог тражи

У ком српска крвца ври . . .

Априли, ли, ли!!!

Брудер Јаша, ви већ знате —

Живи само од претплате;

Народ српски зна да цени

Његов орган „лист недељни“,

Ал језици веле зли:

Априли, ли, ли!!!

Гле Бошњаци, Херцеговци,

Кривошије врли борци;

Сада вичу на све стране:

„Нестало нам већ џебане,

Предајмо се дакле ми“! . . .

Априли, ли, ли!!!

Из Хрватске глас се јавља,

Поздрављају српског краља:

„Па и ми смо ваше крви,

Нека живи Милан први!

Нек над свима нама бди“ . . .

Априли, ли, ли!!!

У Србији слога цвати,

Поверење владу прати;

Народ не зна шта је беда,

За њега се брине Чеда,

Пстестале су странке три . . .

Априли, ли, ли!!!

Благостање свуд се шири,

Србима се Тиса мири,

Српској цркви права даје,

На све стране слободна је —

Задовољни већ су сви . . .

Априли, ли, ли!!!

б—р.

Новосађани браћо!

Ви сте срећне руке у Београду. Кад ви кога тужите Београдски судови као без дуже полете и на врат на нос затварају оне, за које се држи, да су узрок штете.

Кад сте ви тако сретне руке, немојте при првом кораку да застанете.

Али знам већ, — ви не тужујете од своје воље; вама мора доћи какав агенат и поднети вам готову тужбу, а ви се онда, већ из саме учтивости, потпишете.

Сад се „Стармали“ преобукао у агента и ево вам подноси готову тужбу; изволите је подписати. Тужба овако гласи:

„Славни суде!

Веома смо ти благодарни, што си на тужбу нашу похитио и позатварао управитеље негдашње прве нар. банке; јер та је банка проузроковала падом својим много штете. Пошто смо се тиме уверили, да је славни суд сасвим независан, и не обзире се ни на какве личности, ми сад долазимо са новом тужбом, и молимо те да тако исто строго поступиш са виновницима оне, куд камо веће штете, која је постигла српски народ са падом Бонтуовљевим.

Молимо Сл. Суд, да се пожури, и да под истрагу мете дотичне особе, и то пре него што се почну избори за нову скупштину.“

(Долазе потписи Новосађана.)

Numeranda — ponderanda.

Кад је сишло до шездесет

Скупштинара с места своји,

Влада рече, да гласове

Само *мери*, — а не *броји*,

Мало за тим, ал ево ти

И Гудовић уз њих прист о.

Велеважним својим гласом

И он рече оно исто.

Тако сада тужна влада

Пред гласов'ма овим стоји.

Рђаво је ако *мери*,

— А још горе ако *броји*.

Калимерданџија.

Б а т и н и ц е *).

Код нас у Новом Саду купују економи и *бу-бре* а за акције „Прве српске банке“ не да нико ни новчића.

= Један немачки фабриканат брњица' продаје неке нове „Скобељевске брњице“, те вели да кроз њих „могу пси и воде да пију“. — Је ли пробао г. фабриканат? Да није какав чивутски „швиндл“.

Ономад је изгорела у Н. Саду једна *леденица*. *Леденице* уопште ове године гору; кажу да је једна и у Кривошијама изгорела.

Х Док су трајале зимушње *шунке*, *суво месо* и *кобасице* — био је *пост*; сад пак, кад смо све то *појели*, настао је мрс! Сад можемо мрсити пасуља, сочива и пресна купуса!

У исто време, кад је ономад *горела* у Н. Саду она *леденица*, секла се на *рибњој* пијаци велика *морунa* од 150 кила, човекољубиви свет трчао је *руљом* — да види *моруну*.

□ Једну „*батиницу*“ заслужује без сумње и онај *попа* тамо негде око *Златице*, што спрема неке *поверенице* и *потписе*, у жељи да поврати стару славу *плебаношку*.

≡ Даклем је саборски одбор решио, да буде сабор о *спасову дну* — но молимо које године?

⊕ Сутра је *први април*! Један београдски министар певаће у министарској тајној конференцији *песму*: „Ала сам се наварео *дике*! Други министри ће *намигивати*.“

⊙ Господина министра Н. у Београду, *сравњује* „Српска Краљевина“ са *Деаком*. Но овде се баш може рећи: „*Два Деака* обадва једнака!“

△ У ауструји су *учешћали* случајеви, да кога *осуде*, па после неколико година увиде да је *невин* и *пусте* га из затвора. С тога би требало од сада *злочинце* само *in effigie* вешати, да би их после могли опет *оживети* и *кањвим* великим господством *наградити*, кад се види да нису *криви*, него да је оно добро било, што су некад *радили*.

⊖ Нашег дра *Стеву* *Димитријевића* могли би *звати* и *Анте Старчевић*, јер он је *пре њега* говорио, дакле *ante Старчевић*.

? Ко се за *ускрс* не понови, тога ће по *народној* пословици *вијати* *Старчевић* око *цркве*.

*) Пошто је свуда у православном свету обичај, да се на *ускрс* (као и на *божић*) месе такозване „*батинице*“, у које се *задне* *дрвено* *јаје* (о *божићу* *орак*), то „*Стармали*“, који је увек *православан* био, уместо „*уштинака*“ *пружа* *данас* *дотичнима* по *једну* „*батиницу*“, у *уверењу* да су они то *запста* и *заслужили*.

! У Београду је сада „*Прва српска банка*“ на *дневном реду*. (Но ако је и то *ред*, онда не знамо *шта је неред*.) АБ.

П а б и р ц и.

Почетком прошле недеље узаптели су у Прагу *девет* *листова*. „*Humor. Listy*“ *веле* на то: *Оле* *најне!* као на *куглани*. (Али *ипак* *није* као на *куглани*, јер *тамо* се *ретко* *дешава*: *Оле* *најне*. А *Прашким* *листовима* то *почешће* *бива*.)

Даклем сазвали су *делегације* за 15. *Април*. — *Кога* *ли* *ће* то да *пошљу* у *Април*, — *себе?* — или *делегације?* — или *ове* *милионе* *што* *ће* *делегације* да *вотирају?* („В. Ј.“)

Бубнуотека.

„По тим *примедбама*, *учињеним* од *државног* *хеми-чара* г *Министру* *унутр* *послова* *ове* *лекарије* не *могу* *ући* у *нашу* *фармакопеју* с *тога* :

1) *Што* *су* *неке* *већ* *ушле*.“

Протокол XLIX-ог *ред*. *састанка* *Глав-ног* *Санитетског* *Савета*, — *бр*. 168.

Још *једно* *иглање* *приде*. *Зашто* *се* у *протоколима* *Главн. Санитетског* *Савета* *реч* „*министар*“ *пише* *се* *велико* *М?* из *каких* *је* то *санитетских* *разлога*.

Решење ребуса

из броја 6.

Стриц Аца и Стрина Ната.

(Није нико решио.)

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме шестом броју за 1882. ове *чланке*: 1. *Мрве* *хлеба*, *песма* од *Љ. П. Ненадовића*. 2. *Жи-вот* *једног* *карташа*, *приповетка* од *Браца* *Мите*. 3. *Друштво* *за* *међусобно* *помагање*, *песма* (са *сликом*). 4. *Тешко* *је* то *погодити*, *песма* (са *сликом*) од *Чика* *Јове*. 5. *Пословице*. 6. *Како* *се* *бране* *дивљи* *коњи* (са *сликом*). 7. *Љубичица*, *песма* (са *сликом*) од *Чика* *Јове*. 8. *Очи* *варају* (са *сликом*.) 9. *Ко* *је* *укр'о* *си-киру*, *песма* (са *сликом*) од *Чика* *Ђуре*. 10. *Немушти* *језик* *животиња*. 11. *Трешњини* *гости*, *песма* по *Лаушу*. 12. *Рачунске* *игре* (*продужење*). 13. *Како* *тица* *своје* *пази*. 14. *Како* *се* *старији* *поштују*. 14. *Ко* *може* *брзо* *да* *изговори*. 15. ??? 16. *Разнолије*. 17. *Даштања*. 18. *Решења* *даштања*. 19. *Нове* *књиге*. 20. *Чика* *Јо-вина* *пошта*. 21. *Позив* *на* *претплату*.

Рукописи и *све* *што* *се* *тиче* *уредништва*, *шаље* *се* *на* *адресу*: *Dr. Jov. Jovanović Wien, Währingerstrasse 9.* — „*Невен*“, *чика* *Јовин* *лист*, *излази* *два*

пут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. За Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шаље се на адресу: **Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.**

„СРПСКЕ ИЛУСТРОВАНЕ НОВИНЕ“

број 18-ти доноси

овај садржај: Забава: На клизавој стази. Приповетка из српскога живота од С. В. Поповића. — Из природе; О потресу од Луци-а Анеја Сенеке. превод др. С Павловића. Песме: Крај колевке, од Петра Ј. Петровића. — Преводи: Да те нешто питам. Идила Ђорђа Еберса, превод Јов. Грчића. — Песме: Крај мора, од Љ. П. Ненадовића. — Народни обичаји: Како су стари Римљани сарађивали мртвацима, од Јов. Грчића. — Песме: У даљини, од W. — Народно здравље: Које је храна за човека? од др. Ђ. Натшевића. — Песме: Пупољци Ш. од П. Ј. Петровића. — Из разних крајева: На конаку код попа Мила под Никшићем 1877. од С-в. — Књижевност: Приповетке мојој кћери од Ј. Н. Буља, реферат С. В. П. — Изјава С. В. П. Научне новости: Астрономске белешке за Април од Селима. Хемија од А. М. М. — Наши писци: Јоаким Вујић. — Уз наше илустрације: Скидање Христа с крста. — Статује: Сиромашак и Ручни рад. — Дарујте ме браћо драга — Арбанашки збор у Призрену. — Књижевне белешке. — Смесице. — Српској читалачкој публици. — Слике: Јоаким Вујић, списатељ. — Скидање Христа с крста, по слици Рубенсовој. — Сиромашак, статуја Монсинија. — Ручни рад, статуја Цаноне. — Дарујте ме браћо драга, студија С. Николића. — Арбанашки збор у Призрену. —

„Српске Илустроване Новине“ излазе сваких 15 дана два пуна табака. а цена им је за Аустро-Угарску 4 фор. полугодишње или на 3 месеца 2 ф., за Србију и Црну Гору 12 динара полугодишње, односно 6 динара на 3 месеца а за друге крајеве цена је годишња 12 ф. односно 6 ф. полугодишње у банкама. Претилату у Србији примају све тамошње књижаре, а у осталим крајевима умољена гг. скупљачи. као и **Накладна штампарија А. Пајевића у Нов. Саду.**

👉 Леп ускршњи дарак доброј деци. 👈

Сад је баш изишла из штампе нова књига:

ПРИПОВЕТКЕ МОЈОЈ КЋЕРИ

од

Ј. Н. Буља.

ПРЕВОД С ФРАНЦУСКОГА.

Свесна I.

👉 на 8-ни 201 страна, цена само 60 новч. 👈

У тој су књизи лепша од лепше ове приповетке (Предговор преводиоца.) 1. Чворац. 2. Котарица јагода 3. Црно псеганце. 4. Два бокора руже. 5. Осујећен бал. 6. Сламни шешир. 7. Преваљене двоколице. 8. Мали Савојац. 9. Кврче. 10. Опасно је прислушкивати на врати. 11. Дедина наслоњача. 12. Два сата.

13. Козице (богиње). 14. Везена хаљина. 15. Тестаменат. 16. Два кавеза. 17. Пањ. 18. Зелене ципеле. 19. Кашмиршал (струка). 20. Кита трешања. 21. Милесхербова руже.

Ко жели за поклоне или за распродају да поручи више ових књига, нека се обрати подписатој накнадној штампарији, која ће према већој наручбни и рабате веће давати.

Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.

Прво ц. к. овл. дун. паробр. друштво.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

ПОШТ. ЛАЂА

од 1.

до даље

ПОЧИЊУЋИ

Априла.

наредбе.

У ЗЕМУН: сваки дан изузимајући уторник у 5 сати после подне.

У ОРШАВУ и ГАЛАЦ: понедељником, четвртом и петком у 5 сати после подне.

У ТИТЕЛ: недељом и средом у 5 сати п. п.

У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан изузимајући четвртом у 1/2 11 сати пре подне.

СВЕЗА са САВОМ: недељом и четвртом после 5 сати после подне. **ОДПРАВНИШТВО.**

ОГЛАСИ.

👉 ЈАЈА ЗА ЛЕЖЕЊЕ 👈

од красних угаситих врста живине, што се зову Брама и Кохинина, које су боје јаребичине, а тако и пилиће од тих врста живине, разашиле

Јован Требић у Н. Саду,

(4—6.)

(казанцијска улица).

КАСЕ

по најновијој американској

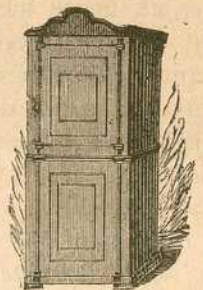
системи

сигурне од ватре и харе

из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА

У БЕЧУ

у солидарности и каквоћи израде не

уступају ни једној до сада познатој фабрици а у

цени знатно јефтиније. — Наручбине прима и од-

правља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу,

Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене

8—35

сазнати.